

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Encalçar el vent de Francesc Vallverdú

Dilluns 19 de desembre

a 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Francesc Vallverdú i Canes (1-12-1935, 12-6-2014)

Escriptor, poeta, sociolingüista i editor. Llicenciat en dret, a la universitat entrà en contacte amb l'oposició antifranquista d'esquerres i fou quan publicà els primers poemes de to acusadament sociopolític. Dividit entre la passió personal i íntima per la llengua, el portà a conrear la poesia per una banda i els estudis sociolingüístics per l'altre, i també, per un sentiment de país començà a treballar en el sector editorial que compaginà amb l'advocacia fins l'any 1966 que s'incorporà a Edicions 62 com a tècnic editorial i assessor lingüístic. Participà activament en la represa cultural i política dels anys seixanta, fou assidu col·laborador a Serra d'Or. Se'l considera un dels pares de la normalització lingüística del català.

La seva obra poètica comença amb *Com llances* (1961, Premi Joan Salvat Papasseit 1960) de realisme social, seguit de *Qui ulls ha* (1962) i *Cada paraula, un vidre* (1968, Premi Carles Riba 1965) publicació denegada per la censura al llarg de tres anys. Més endavant publicà *Somni, insomni* (1971) *Retorn a Babilís* (1974, Premi Ausiàs Marc 1973), i aplegà en un llibre *Poesia 1956-1976* (1976).

A partir d'aquí, els seus versos adopten un caràcter més introspectiu, encetant aquesta etapa amb *Regiment de la cosa pública* (1983), seguint-lo *Leviatan i altres poemes* (1984), *Festival amb espills de Ramon Roig* (1989), *Encalçar el vent* (1995) i *Quadern de bitàcola*, inèdit fins a la seva obra poètica completa *Temps sense treva* (2009).

Tot aquest ventall poètic, fou complementat per diverses publicacions sociolingüístiques catalanes. També fou traductor d'autors com: Moràvia, Pavese, Calvino, Sciascia..., fins arribar a *El Decameró* obra de Boccaccio (1984), amb ell meresqué l'Ente Nazionale Giavanni Boccaccio de Florència a l'any, 1988.

Li fou concedida la Creu de Sant Jordi (1986) i va rebre el Premi Nacional de Periodisme de la Generalitat de Catalunya per l'article publicat al diari El País, l'1 de març de 1990, amb títol *L'alarmisme*.

Fou el representant del realisme històric dels anys seixanta.

Una veu que ens ve de lluny (Homenatge a Castelao)

Per quins camins reconeixem l'aurora?

Mòbil claror, ombres que es defineixen a sol ixent

fins que els ulls s'enlluernen

tornant al buit de la força excessiva.

I tanmateix sabem el veïnatge

dels esguards, cars, de les clares paraules,

la bona llei del qui sofreix pels altres

donant--ho tot, sense esperar--ne paga.

La seva veu ressona avui segura,

i ens sobtarà mentre hi hagi cadenes

endogalant la llibertat d'un poble

--el teu o el meu- lluny, Castelao, encara!